

Висновки. Отже, імідж суб'єктів службових правовідносин у сфері національної безпеки України полягає в цілеспрямованому сформованому образі, враженні, уявленні щодо окремого службовця (зовнішнього вигляду, мови, темпераменту, інтелекту, характеру дій, вчинків), державного органу, влади загалом, якості виконуваних професійних завдань, функцій, які формуються під впливом застосовуваних ними виховних, роз'яснювальних і заохочувальних методів, спрямованих на формування в громадян розуміння необхідності чіткого виконання законів та інших правових актів з метою популяризації, створення позитивного стереотипу в масовій свідомості.

На підставі вищевикладеного можна сформулювати поняття позитивного іміджу Національної поліції як суб'єкта службових правовідносин у сфері національної безпеки України, а саме: позитивний імідж Національної поліції як суб'єкта службових правовідносин у сфері національної безпеки України – це результат цілеспрямованої діяльності державного адміністративного органу влади, що формується на основі завдань і принципів, окреслених законодавством, і призначений популяризувати працівника, орган, державу як суб'єктів службових правовідносин у сфері національної безпеки України, послуги, ситуацію та саму діяльність з метою набуття й підтримування ними авторитету й престижу в суспільстві та за кордоном.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Про Національну поліцію: Закон України від 2 липня 2015 року № 580-VIII. Відомості Верховної Ради України. 2015. № 40–41. Ст. 379.
2. Порфімович О.Л. Громадська думка про «силовикив»... Хто сформував? Вісник. Серія «Журналістика». 2001. № 9. С. 16–19.
3. Шульга М.О. Кому і у що вірять українці? Юридичний вісник України. 2008. № 27 (679). С. 6.
4. Online Експрес. В Україні масово звільняються патрульні: депутати вимагають пояснень від очільника Нацполіції. URL: <http://expres.ua/news/2018/02/14/284123-ukrayini-masovo-zvillyayutsya-patruelni-deputaty-vymagayut-poyasnen-ochilnyka>.
5. Сучасний виборчий PR: навч. посіб. / В.В. Лісничий та ін. 2-ге вид., перероб. і доповн. Київ: Професіонал, 2004. 384 с.
6. Ліпкан В.А. Національна безпека України: навч. посіб. Київ: Кондор, 2008. 552 с.
7. Колосовська І.І. Формування іміджу місцевих державних адміністрацій в Україні: дис. ... канд. наук з держ. упр.: спец. 25.00.02. Львів, 2004. 195 с.
8. Порфімович О.Л. Імідж як складова політичної культури органу державної виконавчої влади України: дис. ... докт. політ. наук: спец. 23.00.03. Київ, 2006. 504 с.
9. Воробйова І.В. Імідж працівника міліції як чинник розвитку правосвідомості громадян: дис. ... канд. психол. наук: спец. 19.00.06. Харків, 2007. 205 с.
10. Мироненко Т.Є. Підвищення іміджу органів прокуратури серед населення як умова вдосконалення їх взаємодії з громадськістю. Південноукраїнський правничий часопис Одеського державного університету внутрішніх справ. 2008. № 1. С. 3–9.
11. Адміністративне право України: підручник / за ред. Ю.П. Битяка. Київ: Юрінком Інтер, 2006. 544 с.

УДК 342.92 (477)

МЕТА І ЗМІСТ ПРОЦЕДУРИ ЛІЦЕНЗУВАННЯ ОСВІТНЬОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

THE PURPOSE AND CONTENT OF THE LICENSING PROCEDURE FOR EDUCATIONAL ACTIVITIES

Хомишин І.Ю.,

*кандидат юридичних наук,
доцент кафедри адміністративного та інформаційного права
Інституту права та психології
Національного університету «Львівська політехніка»*

У статті здійснено аналіз процедури ліцензування освітньої діяльності. Визначено її мету, зміст та окреслено основні ліцензійні умови щодо здійснення освітньої діяльності в Україні.

Ключові слова: ліцензування, освітня діяльність, заклад освіти, ліцензійні умови.

В статье осуществлен анализ процедуры лицензирования образовательной деятельности. Определены ее цели, содержание и обозначены основные лицензионные условия для осуществления образовательной деятельности в Украине.

Ключевые слова: лицензирование, образовательная деятельность, учебное заведение, лицензионные условия.

The article analyzes the licensing procedure for educational activities. Its purpose, content and main license conditions for the implementation of educational activities in Ukraine are outlined.

Key words: licensing, educational activity, educational institution, licensing conditions.

Постановка проблеми. Реформи, які сьогодні активно відбуваються в освіті, зумовлюють необхідність змін у взаємовідносинах держави й усіх суб'єктів освітніх відносин на нових демократичних засадах. Одним із засобів впливу держави на діяльність навчальних закладів є процедура ліцензування. Модернізація та інформатизація освіти вимагають перегляду не лише змісту ліцензійних умов щодо провадження освітньої діяльності, а й безпосередньо процедури ліцензування закладу освіти. Перші зміни організаційних умов ліцензування, а саме електро-

не ліцензування деяких сфер освіти, вже реалізуються навчальними закладами.

Стан дослідження. Окремі аспекти ліцензування в загальному контексті вивчали А.І. Шпомер, Е.Е. Бекірова, В.К. Андреева та інші.

Дослідженню ліцензування освітньої діяльності присвячено праці Н.Л. Губерської, Т.О. Коломоєць, Б.В. Дерев'янка, Р.Б. Шаповала, Л.В. Головій та інших.

Метою статті є здійснити аналіз процедури ліцензування освітньої діяльності; визначити її мету, зміст та

окреслити основні ліцензійні умови щодо здійснення освітньої діяльності в Україні.

Виклад основного матеріалу. Правовідносини у сфері ліцензування мають комплексний характер і є предметом дослідження в різних галузях права.

А.І. Шпомер вважає, що інститут ліцензування господарської діяльності належить до системи господарського права, оскільки «цивільне право не в змозі з позиції приватних інтересів урегулювати відносини між суб'єктами господарювання й державними органами, які виникають під час здійснення ліцензування». Так само вчений заперечує й належність інституту ліцензування до адміністративно-правових відносин, адже «регулювання відносин ліцензування тільки з огляду на публічні інтереси держави неможливе» [1].

Підтримуємо думку Н.Л. Губерської, що «ліцензування як діяльність щодо видачі спеціального дозволу на ведення відповідної діяльності уповноваженими органами містить у собі елементи адміністративно-правових відносин» [2].

Учена вважає, що ліцензування освітньої діяльності як одна з адміністративних процедур у сфері освіти містить певні стадії, а саме: стадія підготовки до ліцензування освітньої діяльності, стадія ліцензійної експертизи, стадія прийняття рішення про отримання ліцензії на провадження освітньої діяльності, стадія видання й оформлення ліцензії на провадження освітньої діяльності [3].

Т.О. Коломоєць теж зазначає, що ліцензування освітньої діяльності є різновидами адміністративних процедур, їй притаманні всі ознаки останніх [4].

Ліцензування вчена визначила як процедуру визнання спроможності навчального закладу певного типу розпочати освітню діяльність, пов'язану зі здобуттям освіти й кваліфікації, відповідно до вимог стандартів освіти, а також до державних вимог щодо кадрового, науково-методичного та матеріально-технічного забезпечення [5].

Сьогодні ліцензування в освіті є засобом регулювального впливу держави на діяльність навчальних закладів, а також однією з основних адміністративних процедур, яка передбачає підтвердження державою в особі її органів можливості навчального закладу надавати послуги у сфері освіти [6].

Отже, аналізуючи думки вчених, погоджуємось, що ліцензування у сфері освіти є адміністративною процедурою, яка здійснюється з урахуванням особливостей, визначених спеціальними законами у сфері освіти.

Закон України «Про освіту» визначив ліцензування освітньої діяльності як процедуру визнання спроможності юридичної або фізичної особи надавати освітні послуги на певному рівні освіти відповідно до ліцензійних умов.

Законодавець також визначив суб'єктів, що вправі видавати ліцензії, на підставі яких провадиться освітня діяльність, беручи за основу рівні освіти. Відповідно до Закону, органами ліцензування є:

- для закладів вищої, післядипломної, фахової передвищої, професійної (професійно-технічної) освіти – центральний орган виконавчої влади у сфері освіти й науки;
- для закладів дошкільної та загальної середньої освіти – Рада Міністрів Автономної Республіки Крим, обласна, Київська й Севастопольська міські державні адміністрації.

Ліцензійні умови визначаються окремо для кожного рівня освіти. Вимоги до ліцензійних умов визначаються спеціальними законами [7].

Закон України «Про вищу освіту» визначив вимоги до ліцензійних умов і передбачив обов'язковість експертного висновку про можливість видачі ліцензії на провадження освітньої діяльності, що видається Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти. Закон визначив необхідність видачі Ліцензій окремо за кожною спеціальністю [8].

У Законах України: «Про професійно-технічну освіту», «Про загальну середню освіту» і «Про дошкільну освіту» – ліцензування згадується лише як завдання органу управління відповідного рівня освіти і здійснюється в загальному порядку.

Вимоги до здобувача ліцензії для провадження освітньої діяльності визначено в Ліцензійних умовах провадження освітньої діяльності закладів освіти, затверджених Постановою Кабінету Міністрів України [9].

Ліцензійними умовами встановлено вимоги до провадження освітньої діяльності окремо для сфер вищої та післядипломної, фахової передвищої, професійно-технічної, загальної середньої та дошкільної освіти, зокрема вимоги до кадрового забезпечення, технологічні вимоги (щодо матеріально-технічного, навчально-методичного та інформаційного забезпечення) й організаційні вимоги провадження освітньої діяльності. Указаним нормативно-правовим актом також затверджено вичерпний перелік документів, що подає здобувач (або ліцензіат) для отримання (розширення) ліцензії, зразок заяви про отримання (розширення) ліцензії, зміст і форми документів, що додаються до заяви, й опису цих документів.

Вимоги до кадрового забезпечення встановлюються окремо для сфери вищої освіти, фахової передвищої освіти, професійно-технічної, загальної середньої освіти й дошкільної освіти.

Показниками, які характеризують якісний склад групи забезпечення освітніх програм спеціальностей у сфері вищої/післядипломної освіти для осіб з вищою освітою, є науковий ступінь, учене звання, кількість лекційних годин з навчальних дисциплін, закріплених за викладачем, відомості про підвищення кваліфікації викладача [9].

Показниками, які характеризують якісний склад проектної групи зі спеціальностей у сфері вищої/післядипломної освіти для осіб з вищою освітою, є науковий ступінь, стаж науково-педагогічної та/або наукової роботи, інформація про наукову діяльність (основні публікації за напрямом, науково-дослідна робота, участь у конференціях і семінарах, робота з аспірантами й докторантами, керівництво науковою роботою студентів), відомості про підвищення кваліфікації викладача [9].

Кадрові вимоги у сфері професійно-технічної освіти передбачають наявність викладачів з кваліфікаційними категоріями, педагогічними званнями (розряд або категорія для майстрів виробничого навчання, інструкторів), які мають педагогічний стаж і регулярно проходять підвищення кваліфікації за фахом [9].

У сфері середньої освіти теж встановлено вимоги до якісних показників педагогічних працівників.

Ліцензійні умови містять і технологічні вимоги до забезпечення провадження освітньої діяльності. Для кожної сфери освіти встановлені окремі технологічні вимоги. Це вимоги щодо матеріально-технічного, навчально-методичного та інформаційного забезпечення.

Наприклад, технологічні вимоги до забезпечення провадження освітньої діяльності у сфері професійно-технічної освіти включають забезпеченість майстернями, кабінетами, лабораторіями, полігонами, обладнанням, устаткуванням, необхідними для виконання робочих навчальних програм (відсотків), і наявність соціально-побутової інфраструктури [9].

Важливою технологічною вимогою для всіх рівнів освіти є забезпечення доступності навчальних приміщень для осіб з інвалідністю й інших маломобільних груп населення, зокрема безперешкодний доступ до будівель, навчальних класів (груп) та іншої інфраструктури відповідно до державних будівельних норм, правил і стандартів, що має бути документально підтверджено фахівцем з питань технічного обстеження будівель і споруд, який має кваліфікаційний сертифікат, або відповідною установою, уповноваженою на проведення зазначених обстежень [9].

У Ліцензійних умовах щодо провадження освітньої діяльності передбачено й організаційні вимоги. Ці вимоги встановлюють умови запровадження дистанційної форми навчання (у сфері вищої освіти), інформацію щодо подання електронних відомостей до Єдиної державної електронної бази з питань освіти, строки зберігання оригіналів документів, копії яких подавалися органу ліцензування, та інші організаційні вимоги щодо провадження освітньої діяльності [9].

Постановою Кабінету Міністрів України від 10 травня 2018 р. затверджено зміни до ліцензійних умов провадження освітньої діяльності. Зміни зумовлені оновленням освітнім законодавством, зокрема новим Законом України «Про освіту», продиктовані змінами щодо ліцензування у сфері фахової передвищої освіти й у сфері післядипломної освіти.

Новим у Ліцензійних умовах є започаткування провадження освітньої діяльності з метою підготовки іноземців та осіб без громадянства, яка підлягає ліцензуванню в установленому порядку. Заклад вищої, післядипломної, фахової передвищої, професійної освіти має право на започаткування й провадження освітньої діяльності для іноземців та осіб без громадянства за умови дотримання додаткових вимог, передбачених ліцензійними умовами. Для прийняття на навчання іноземців заклад повинен мати структурний підрозділ для роботи з іноземними громадянами, до функцій якого, зокрема, належить оформлення запрошень на навчання й забезпечення перебування таких студентів в Україні на законних підставах. Обов'язковою також є наявність житлових приміщень у закладах освіти, придатних для проживання іноземних громадян. Ще однією вимогою для отримання ліцензії з правом навчання іноземних громадян є володіння англійською мовою на рівні B2 за Загальноєвропейськими рекомендаціями з мовної освіти одного з членів проектної групи [9].

Дещо спрощена процедура ліцензування в частині подання таких документів, як навчальний план, освітня програма, натомість подається лише концепція освітньої діяльності за відповідною спеціальністю на заявленому рівні. Відсутня вимога щодо подання копій документів про відповідність приміщень санітарним нормам і вимогам правил пожежної безпеки.

Щодо деяких змін, то ліцензійними умовами передбачено термін набрання чинності. Наприклад, заклади освіти, що здійснюють підготовку іноземців та осіб без громадянства й мають намір продовжувати здійснювати таку підготовку, повинні до 31 грудня 2019 р. пройти процедуру ліцензування в установленому законодавством порядку та відповідно до вимог Ліцензійних умов [9].

Суттєвими новаціями в Ліцензійних умовах є організаційні вимоги до здобувачів (ліцензятів). Зокрема, ними передбачено для сфер вищої та професійно-технічної освіти необхідність подання здобувачем ліцензії даних і відомостей в електронному вигляді про кадрові й матеріально-технічне забезпечення закладу освіти, іншого відокремленого структурного підрозділу до Єдиної державної електронної бази з питань освіти, а також для сфери ви-

щої освіти вимогу оприлюднення на офіційному веб-сайті закладу освіти інформації про навчально-методичне й інформаційне забезпечення. Крім того, для закладів освіти встановлено вимогу підтримки вказаних відомостей в актуальному стані.

З 1 березня 2018 р. в тестовому режимі працює новий порядок ліцензування вищів в електронному та паперовому вигляді. Електронне ліцензування гарантує прозорість і повне усунення корупційних ризиків, а також економію часу, зручність і справедливу чергу [10].

Одержання ліцензії створює правову основу початку роботи вищого навчального закладу [11].

Правові наслідки надання ліцензії: 1) унесення відомостей про ВНЗ до Державного реєстру вищих навчальних закладів та отримання права розпочати освітню діяльність; 2) виникнення обов'язків щодо дотримання вимог законодавства України про освіту й Ліцензійних умов; провадження діяльності відповідно до заявлених під час ліцензування навчальних планів та освітніх програм, установлених обсягів прийому на навчання; надання особам, які вступають до ВНЗ, достовірної інформації про умови приймання, плату за навчання, зміст і форму документів, що видаються після його закінчення [12].

Якщо адміністративісти розглядають ліцензування як адміністративну процедуру, якій притаманні всі ознаки останньої, то освітяни наголошують на важливості ліцензування як інструмента, що входить до системи зовнішнього забезпечення якості освіти.

Ліцензування освітньої діяльності є зовнішнім найменшим, пороговим, запобіжним забезпеченням якості цієї діяльності, до того ж опосередкованим. Найменшим, пороговим (мінімально необхідним) – тому, що ліцензування потребує лише не гіршого дотримання переліку показників (нормативів) забезпечення заявленої діяльності. Опосередкованим – тому, що формально виконані нормативи ще не свідчать про фактичну результативність реалізованої з їх дотриманням освітньої діяльності. Отже, ліцензування є апіорним, упереджувачим, авансовим, потенційним (а не актуальним) актом зовнішнього забезпечення якості освітньої діяльності [13].

Висновки. Отже, дотримання вимог, передбачених ліцензійними умовами, має на меті створення умов для надання якісних освітніх послуг. Процедура ліцензування освітньої діяльності марно зарахована законодавцем до системи забезпечення якості освіти, адже вимоги, які встановлені до суб'єктів надання освітніх послуг, є обгрунтованими і їх дотримання свідчить про можливість здійснення якісної освітньої діяльності. Реформи, які відбуваються в освітній сфері, вимагають перегляду ліцензійних умов щодо здійснення освітньої діяльності не лише в частині кадрових та організаційних вимог, а й щодо дотримання технологічних вимог. Інформатизація суспільства зумовлює перехід на сучасні інформаційно-комунікаційні технології в освіті й вимагає встановлення нових критеріїв щодо оцінювання матеріально-технічного, навчально-методичного та інформаційного забезпечення суб'єкта надання освітніх послуг.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Шпомер А.І. Ліцензування господарської діяльності: питання галузевої ідентифікації. Університетські наукові записки. 2011. № 1. С. 181–185. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Unzap_2011_1_30.
2. Губерська Н.Л. Адміністративні процедури у сфері вищої освіти: автореф. дис. ... докт. юрид. наук: спец. 12.00.07. Харків, 2016. 37 с.
3. Губерська Н.Л. Ліцензування освітньої діяльності як адміністративна процедура. Журнал східноєвропейського права. 2014. № 9. С. 35–41. URL: http://easternlaw.com.ua/wp-content/uploads/2014/11/guberska_9_1.pdf.
4. Коломоєць Т.О. Ліцензування та акредитація у сфері вищої освіти в Україні як адміністративні процедури: актуальні питання нормативної регламентації та практики здійснення. Адміністративна процедура: особливості формування української концепції: матеріали Круглого столу, м. Харків, 15 вересня 2017 р. Харків, 2017. URL: http://www.apnu.kharkiv.org/doc/Admin_procedura.pdf.
5. Коломоєць Т.О. Адміністративне право України: підручник / за заг. ред. Т.О. Коломоєць. Київ: Істина, 2008. 457 с.
6. Дерев'яно Б.В. Практичні проблеми ліцензування діяльності навчальних закладів як адміністративної процедури. Адміністративно-правові процедури у сфері державного управління: матеріали Круглого столу, м. Донецьк, 18 грудня 2012 р. Донецьк, 2012. С. 40–44.

7. Про освіту: Закон України від 5 вересня 2017 р. № 2145-VIII. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2145-19> (дата звернення: 17.05.2018).
8. Про вищу освіту: Закон України від 1 липня 2014 р. № 1556-VII. Дата оновлення 1 січня 2018 р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1556-18> (дата звернення: 17.05.2018).
9. Про затвердження Ліцензійних умов провадження освітньої діяльності закладів освіти: Постанова Кабінету Міністрів України від 30 грудня 2015 р. № 1187 (редакція від 23 травня 2018 р.). URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1187-2015-p> (дата звернення: 17.06.2018).
10. МОН спростив процедуру ліцензування для вишів – відтепер його можна здійснити в електронному форматі: новини Міністерства освіти і науки. Офіційний сайт МОН. URL: <https://www.kmu.gov.ua/ua/news/mon-sprostiv-proceduru-licenzuvannya-dlya-vishiv-vidteper-jogo-mozhna-zdijsniti-v-elektronnomu-formati> (дата звернення: 17.05.2018).
11. Проблеми якості вищої освіти: монографія: серія «Модернізація вищої освіти»: світоглядно-педагогічні проблеми / К.В. Корсак, Г.О. Козлакова, А.К. Похресник та ін. Київ: Педагогічна думка, 2007. 231 с.
12. Ліцензування освітньої діяльності та акредитація освітньої програми ВНЗ: Profrights.org, URL: <https://profrights.org/articles/litsenzuvannya-osvitnoi-diiialnosti-ta-akredytatsiia-osvitnoi-prohramy-vnz>.
13. Гуманізація вищої освіти як засіб забезпечення її якості в Україні: методичні рекомендації / О. Воробйова, М. Гриценко, В. Луговий, О. Слюсаренко, А. Ставицький та ін. Київ: ІВО НАПН України, 2016. 117 с.

УДК 342.9

ПОНЯТТЯ Й ВИДИ ФОРМ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ У СФЕРІ ОСВІТИ

CONCEPTS AND TYPES OF FORMS OF PUBLIC ADMINISTRATION IN THE FIELD OF EDUCATION

Щокін Р.Г.,

кандидат юридичних наук, доцент, докторант
Міжрегіональної академії управління персоналом

Стаття присвячена дослідженню поняття й виокремленню видів форм публічного адміністрування у сфері освіти. Проаналізовано наукові погляди на зміст поняття форм публічного адміністрування, досліджено наукові підходи до їх класифікації. Зроблено висновок, що формами публічного адміністрування у сфері освіти є зовнішньо виражена діяльність органів публічного адміністрування у сфері освіти щодо реалізації своїх завдань і функцій у межах установленної компетенції.

Ключові слова: освіта, адміністрування, публічне адміністрування, публічна адміністрація, форми публічного адміністрування.

Статья посвящена исследованию понятия и выделению видов форм публичного администрирования в сфере образования. Проанализированы научные взгляды на содержание понятия форм публичного администрирования, исследованы научные подходы к их классификации. Сделан вывод, что формами публичного администрирования в сфере образования является внешне выраженная деятельность органов публичного администрирования в сфере образования по реализации своих задач и функций в рамках установленной компетенции.

Ключевые слова: образование, администрирование, публичное администрирование, публичная администрация, формы публичного администрирования.

The article is devoted to the study of the concept and the distinction of types of forms of public administration in the field of education. The scientific opinions on the content of the notion of the form of public administration are analyzed, scientific approaches to their classification are researched. It is concluded that the forms of public administration in the field of education are external activities of the public administration bodies in the field of education, in relation to the implementation of their tasks and functions within the established competence.

Key words: education, administration, public administration, public administration, forms of public administration.

Постановка проблеми. Забезпечення належної організації діяльності публічної адміністрації у сфері освіти є необхідною умовою розвитку цієї важливої галузі суспільства. Для України, де останні десятиліття не припиняється реалізація політичних, економічних і соціальних реформ, значимість ефективних форм публічного адміністрування у сфері освіти є надзвичайно високою. Проблеми викликані важливістю реформування сфери освіти, інтенсивністю проведення реформ, інтеграцією в освітній європейський простір і недосконалістю адміністративно-правового регулювання форм діяльності органів публічної адміністрації у сфері освіти.

Актуальність теми полягає в необхідності розкриття сутності форм публічного адміністрування у сфері освіти, встановлення логічного зв'язку між формами публічного адміністрування органів публічної адміністрації у сфері освіти й інших суб'єктів із делегованими повноваженнями.

Стан дослідження. Юридична наукова література насичена надбаннями вітчизняних учених щодо проблем виконавчої влади та публічного адміністрування у сфері

освіти. Загальні питання форм діяльності публічної адміністрації досліджувалися в працях В.Б. Авер'янова, О.Ф. Андрійко, Ю.П. Битяка, І.П. Голосніченка, Є.В. Додіна, В.К. Колпакова, О.В. Кузьменко, Т.П. Мінки, Д.В. Приймаченка, О.П. Рябченко та ін. Окремі проблеми адміністрування у сфері освіти вивчалися такими вченими: Н.Л. Губернською, М.Н. Курко, С.О. Мосьондзом, В.М. Савіщенко, К.А. Постолом, М.О. Русиним та іншими. Разом із тим комплексно проблематика форм публічного адміністрування у сфері освіти не вивчалася.

Мета статті полягає в здійсненні наукового аналізу поняття «форми публічного адміністрування» й розкритті змісту, особливостей і видів форм публічного адміністрування у сфері освіти.

Виклад основного матеріалу. Публічна адміністрація передбачає не тільки чітку визначеність і детермінованість її компетенції, а й наявність чіткого механізму її реалізації в практичній діяльності, який виражається в певних діях, що сприймаються як такі, що містять владні приписи. Вони являють собою, по-перше, чітко виражені в реальній